

Full diocesà

6 de març del 2016

p4 – Les Cèl·lules Parroquials: Què són?

p5 – Comptes del Seminari 2014-2015

Total condemna dels abusos

Nota episcopal. Davant les denúncies d'abusos a menors en alguns centres educatius de Catalunya, de titularitat catòlica, que s'han fet públiques recentment, els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense reiterem la nostra total condemna de qualsevol abús, de qualsevol tipus, comès contra un infant o un menor d'edat. El papa Francesc, com els seus immediats predecessors, ha repetit diverses vegades aquesta condemna i ha manifestat la seva proximitat a les víctimes. En comunió plena amb ell, ens comprometem a lluitar contra aquesta plaga que destrueix tantes infanteses.

Les normes de l'Església són clares. Ens demanen d'actuar amb rapidesa i decisió davant les denúncies, garantir la transparència i actuar amb tolerància zero. Entre altres mesures, seguint les indicacions de la Santa Seu, s'han d'apartar cautelament de les seves funcions les persones acusades i oferir tota la col·laboració a l'acció de la justícia i a les autoritats civils. L'Església ofereix tot el seu suport, atenció, escolta i acompanyament a les víctimes dels abusos, fins i tot en el cas de delictes que poden estar prescrits penalment [...].

Constatem que els Germans Maristes i altres institucions realitzen una tasca social i educativa amb centenars d'obres arreu del món i sempre s'han dedicat a l'atenció i a la promoció dels infants. Les diòcesis amb seu a Catalunya ens hem beneficiat de la seva tasca. El treball de les comunitats educatives, dels mestres i educadors, i dels pares i mares que fan confiança a aquestes escoles, no pot quedar qüestionat per aquests casos que tots deplorem i condemnem. De la mateixa manera, l'extensa xarxa d'institucions educatives que l'Església posa al servei de les famílies del país, creiem que no pot ser sotmesa a una permanent sospita.

La prevenció dels abusos als menors és una qüestió molt greu que afecta l'àmbit escolar, però també afecta altres institucions educatives, de lleure, així com l'àmbit familiar. Totes les administracions, agents socials i institucions hem de comprometre'ns en una acció efectiva que comporti una gran regeneració ètica i moral de la nostra societat.

«Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat»

Diumenge IV de quaresma / Cicle C

Lectura del llibre de Josuè

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

(5,9a.10-12)

Salm responsorial

Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.

(Salm 33)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

(5,17-21)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca. Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arreglè tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta.

Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors. I se n'anà a trobar el seu pare. »Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu. Però el pare digué als criats: Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat. I es posaren a celebrar-ho. »Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras. El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras? El pare li contestà: Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat.»

(15,1-3.11-32)

«Ja el donàvem per perdut i l'hem trobat»

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

7 dilluns

—Santa Perpètua i santa Felicitat, màrtirs (*203)
Isaïes 65,17-21 / Salm 29 /
Joan 4,43-54

8 dimarts

—Sant Joan de Déu, religiós
(1495-1550)
Exequiel 47,1-9.12 / Salm 45 /
Joan 5,1-3.5-16

9 dimecres

—Santa Francesca Romana, religiosa
(1384-1440)
—Sant Pacià, bisbe (*390)
—Sant Candi, màrtir
Isaïes 49,8-15 / Salm 144 /
Joan 5,17-30

10 dijous

—Sant Simplicí, màrtir (*483)
Èxode 32,7-14 / Salm 105 /
Joan 5,31-47

11 divendres

—Santa Òria, verge (*1070)
—Sant Eutimi, bisbe (*840)
Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 /
Joan 7,1-2.10.14.25-30

12 dissabte

—Sant Teòfanes, monjo (*817)
Jeremies 11,18-20 / Salm 7 /
Joan 7,40-53

13 diumenge V de Quaresma / Cicle C

—Sant Roderic, màrtir (*857)
—Sant Ramir, monjo (*554)
Isaïes 43,16-21 / Salm 125 /
Filipencs 3,8-14 / Joan 8,1-11

Ferits i reconciliats. El caràcter ineludible de l'amor.

Josep Molist i Rifà, prev.

Els ornaments rosats del celebrant i la decoració floral de l'altar en consonància amb l'antifona «Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa tots els qui l'estimeu», donen la tonalitat litúrgica a la *Dominica Laetare*, un oasi enmig de la santa Quaresma. No és casual que la primera lectura ens situï en el moment en què el poble d'Israel celebra la primera Pasqua ja en el país de Canaan, menjant productes autòctons a l'oasi de Jericó.

L'anomenada paràbola del fill pròdig o del Pare misericordiós —tal com li agradava anomenar-la al biblista Joachim Jeremias—, a partir d'un motiu típic i recurrent en la literatura veterotestamentària, el dels dos germans, ens posa davant de l'home (Adam) que s'ha allunyat interiorment del món de Déu. La genialitat de la narració no dissimula la dificultat de les relacions humanes. El fill gran només veu la injustícia i no es fa càrrec del trasbals que ha viscut el germà petit, mentre que el Pare —figura central de la narració— surt a l'encontre de tots dos germans.

La paternitat associada i fundada en la misericòrdia divina es configura com un potencial de l'existència reconciliada de l'home. Malgrat les fractures i ferides produïdes per l'ús egoista de la llibertat, l'horitzó últim constituït per la força ineludible de l'amor garanteix la possibilitat de reconciliació dels homes (segona lectura). La festa, presentada com a desenllaç de l'episodi, es converteix —com a paràbola— en el nou horitzó de la realitat vital dels qui han perdut l'esperança. Els Pares de l'Església veieren en el banquet la imatge de la festa de la fe, de l'Eucaristia festiva, que és anticipació del convit etern.

La imatge

**El retorn del fill pròdig (1667-70).
Murillo. National Gallery of Art
(Washington).**

Aquell fill que marxa de casa i es malgasta el seu patrimoni és imatge de l'home de tots els temps quan s'aparta de Déu. Però, encara que ell reconeix que no mereix la dignitat de fill, es troba amb el Pare que es manté fidel a la seva paternitat. L'amor del Pare retorna la dignitat al fill i l'acull content a casa.

Un pas més després de l'Alpha: les Cèl·lules Parroquials (I)

Mn. Xavier Romero i Galdeano, consiliari de les Cèl·lules Parroquials-DEAS

La preocupació del nostre bisbat de Solsona per l'evangelització arrenca de la primera albada de l'Església seguint el manament de nostre Senyor Jesús d'anar, de sortir a buscar tothom. L'Església existeix per a evangelitzar i, en cada època, l'Església ha buscat amb la guia de l'Esperit Sant camins per a acostar els homes a Crist. Però, com evangelitzar? Quines propostes es poden fer a l'home avui? Com captivar l'home actual per la bellesa de la fe? Les Cèl·lules Parroquials volen ser una resposta; existeixen per a acompanyar els creients a compartir el que creiem, el que celebrem, el que vivim i el que preguem, sota el format de petit grup, com en l'època apostòlica.

Fem memòria

Els cristians en els darrers segles han estat units a l'Església a través d'una sèrie de pràctiques tradicionals, com l'assistència a la missa dominical o la pràctica de determinats ritus i tradicions (novenaris, tríduums, etc.). Tanmateix, en aquest inici del segle XXI, veiem que aquesta manera d'identificació, en una societat secularitzada, fa aigües pertot arreu.

Tots compartim, en aquesta època de globalització, l'aparició d'una societat amb uns comportaments culturals emancipats; una societat que es deslliga, en gran manera, de les tradicions que durant segles han estat els seus senyals d'identitat com a poble cristià. Avui un ja no és cristià perquè el riu de la tradició i de la societat porti amb aigües crescudes la nostra fe a bon port. Les condicions socials ja no afavoreixen l'aparició i el creixement de la fe cristiana en les nostres persones i en les nostres comunitats. Penseu

això: quants pares i avis cristians veuen com els seus propis fills i néts van dient adéu a una fe que no senten com a pròpia malgrat estar batejats? Avui, per exemple, en molts casos, el sagrament de la confirmació en infants, adolescents i joves és el sagrament de l'adéu.

La societat globalitzada, cada vegada més i amb més virulència, ens arrossega pel camí de la desafecció en relació amb la fe rebuda. Tots podem identificar en el nostre entorn familiar aquest trencament d'amarres amb la fe rebuda des del baptisme. No és així?

Són molts els qui dubten sobre la validesa i utilitat de la fe cristiana davant la pressió ambiental i el desarrelament generalitzat que s'està produint en totes les franges d'edat amb la fe en el Senyor i en relació amb l'Església de la qual formem part.

En altres paraules, la crisi d'identitat cristiana està arribant a tots els creients. Per això, es fa més necessària que mai la urgència de buscar camins que ajudin els cristians a mantenir i consolidar la seva fe, alhora que cerquin de proporcionar també a aquells que s'obren de nou o de bell nou a la fe —gràcies als cursos de nova evangelització que ofereix el nostre bisbat: Alpha, Emaús, Nova Vida— un itinerari de vida i fe que els ajudi a incorporar-se, d'una manera viva, activa i conscient, a la vida de l'Església i a la vivència de la fe en Jesús. Aquesta és la finalitat de les Cèl·lules Parroquials. Petits grups de vida i fe, petits punts de llum per a les nostres parròquies: un do inspirat per l'Esperit Sant que hem de saber descobrir i agrair. Continuarà...

Dia del Seminari 2016

“Aquests no són uns comptes freds i anònims, són unes xifres amb rostre”

Comptes del Seminari curs 2014-15

DESPESES

1- Funcionament.....	2.284,62€
2- Seminari Menor	25.409,72€
Cost formació seminarista intern a	
Barcelona.....	10.988,26€
Transport	451,61€
Convivències del Seminari a Solsona	7.779,60€
Participació en activitats pastorals	1.653,37€
Acondicionament estances	4.536,88€
3- Seminari Major.....	23.250,40€
Aportació al manteniment Seminari	
Major Interdiocesà.....	8.812,00€
Cost formació seminaristes a Barcelona ..	9.449,28€
Transport	1.567,90€
Ajuda econòmica als seminaristes.....	1.550,84€
Participació en activitats pastorals	1.870,38€
Total despeses	50.944,74€

INGRESSOS

1- Fundacions.....	23.484,33€
2 - Donatius / Aportacions.....	25.128,78€
Pares de Seminaristes	5.850,00€
Col·lecta dia del Seminari	18.473,17€
Seminaristes	805,61€
3- Rendiments financers.....	446,25€
Total ingressos	49.059,36€

**Resultat curs 2014-15:
Dèficit de: -1.885,38€**

Per què ens costa confessar-nos? Pensaments sobre algunes dificultats

Redacció

La dificultat a entrar dins de nosaltres mateixos

La recepció del sagrament de la reconciliació no vol ser un moment espiritualment traumàtic, d'humiliació davant d'un home, encara que sigui un sacerdot. Déu és el nostre únic jutge i la confessió no és cap tribunal acusador. El sacerdot ha de ser servidor del perdó, administrador del misteri del Déu misericordiós, que té com a missió ajudar a fer present la paraula evangèlica que il·lumina la vida del pecador i l'obre de nou als horitzons d'amor i de fidelitat. La recepció del sagrament ha de ser fruit d'un diàleg que ajudi a aprofundir en la realitat de la vida per a retrobar el camí del bé, de l'amor, del seguiment de Jesucrist, per a ser novament deixebles seus. És un moment de cercar, des de l'obertura sincera de la consciència, la veritat sobre nosaltres mateixos, en relació amb els altres i amb Déu.

De què m'haig de confessar?

Però, de què ens hem de confessar? Són molts els qui creuen que perquè no han robat, no han matat i van a missa, no s'han de confessar de res. Curiosament, els grans sants tenien consciència de ser grans pecadors. És un fet que hi ha un abisme entre l'ideal evangèlic i la realitat de la nostra vida. Una reflexió sobre els deu manaments —que mostren els lí-

mits per sota dels quals les accions deixen de ser humanes—, sobre les obres de misericòrdia i les nostres relacions amb els altres, sobre què, com i quan compartim els nostres béns amb els més necessitats, sobre si som fidels i prou responsables amb els nostres compromisos, sobre la capacitat de perdonar i si complim amb els nostres deures socials, etc., segur que ens ajudarà a descobrir de què hem de demanar perdó.

Acostar-se al sagrament de la reconciliació no significa necessàriament haver ofès greument Déu, sinó que ha de ser principalment un desig de progressar en la vida cristiana i de mantenir una autèntica sensibilitat i delicadesa de consciència, sense caure en els escrúpols, que ens inclina a progressar vers la veritat, l'amor i el bé que és Déu.

El perdó no ens el donem a nosaltres mateixos. Seria una mentida. Si el mal, el pecat són una manca envers Déu, un fracàs en la manera de viure i de respondre al que Déu esperava de la nostra vida, només ell ens pot perdonar. El pecat també és un separar-se dels germans, del bé que estem compromesos a fer com a membres de la comunitat. Per això el sagrament el celebrem en l'Església, que ens retorna a la comunió amb Déu i amb els germans.

La dificultat del confessorari i les presses

Hi ha qui té dificultats per a accedir al sagrament a causa de la seva estructura: fer-ho de genolls, darrere d'una reixa, amb veu baixa, amb altres persones que esperen, a vegades sense poder aprofundir en el que es fa, pot dificultar descobrir i viure la riquesa del sagrament, especialment a persones allunyades de la pràctica de confessar-se. Les coses importants demanen un cert temps; no es pot accedir a rebre el sagrament sense una estona de pregària, de reflexió i sense una actitud de penediment.

La participació en les celebracions comunitàries de la penitència, especialment aquests dies de Quaresma i Setmana Santa, pot ajudar molt a rebre el sagrament de la reconciliació. En aquestes celebracions la proclamació de la Paraula de Déu —que s'hauria d'escoltar en totes les celebracions—, l'examen seriós i profund de consciència i els temps de silenci creen un ambient penitencial propici i poden fer més entenedora, participativa i fructífera la recepció del sagrament.

És normal que costi

Moltes persones creuen que totes les

coses que tenen valor són agradables i que si no produeixen satisfacció no valen la pena; al contrari, es deprimeixen, s'angoixen, viuen amb mal humor, ho critiquen tot. És cert que confessar-se no és alguna cosa que desperti gaudi, perquè és demanar a una persona que es qüestioni a si mateix, que declari que es va equivocar, que contradigui les seves decisions, que critiqui les seves pròpies accions i dicotomies, que es posi en mans del Creador. No es pot pretendre que això resulti encantador. És normal que ens costi. Que alguna cosa sigui poc seductora no significa que no valgui la pena fer-la.

Timidesa i orgull

Si la persona és tímida o introvertida, li resultarà pesat haver d'expressar davant un altre la seva intimitat, és a dir, confessar davant el sacerdot els seus pecats. Però no cal negar que moltes vegades el que més impedeix de reconèixer els nostres pecats són l'orgull, la supèrbia, l'autosuficiència, i, per tant, caldrà evitar que ens dominin. Per a això és necessari motivar la humilitat i demanar-la a Déu. També és útil preguntar-se: Per ventura jo sóc tan perfecte que no puc cometre errors?

La Dita

«Qui sembra amor, recull amistats.»

Sebastià Codina, prev.

Les amistats no neixen pas com els bolets. No neixen per casualitat. Les persones que escampen bondat al seu entorn, fàcilment troben bondat, adeptes i seguidors. El papa Francesc ha encetat una manera humana d'apropar-se a tothom sense fer magarrufes davant de certs comportaments. No arrufa gens el nas, que solem dir. Tenim un sisè sentit: ens adonem que som estimats o rebutjats abans que els altres obrin la boca. Les paraules van precedides dels gestos: calen endins i commouen. Sovint som rebecs i instintivament preferim les marrades que no pas les dreceres. Malgrat tot, la dolcesa de tractes exquisits i la presència de rostres colrats d'afecte i estimació dobleguen els caràcters més caparruts. Sentir-se estimat i afalagat ens fa baixar del burro a corre-cuita.

Glossa

Dia del Seminari

Xavier Novell, bisbe de Solsona

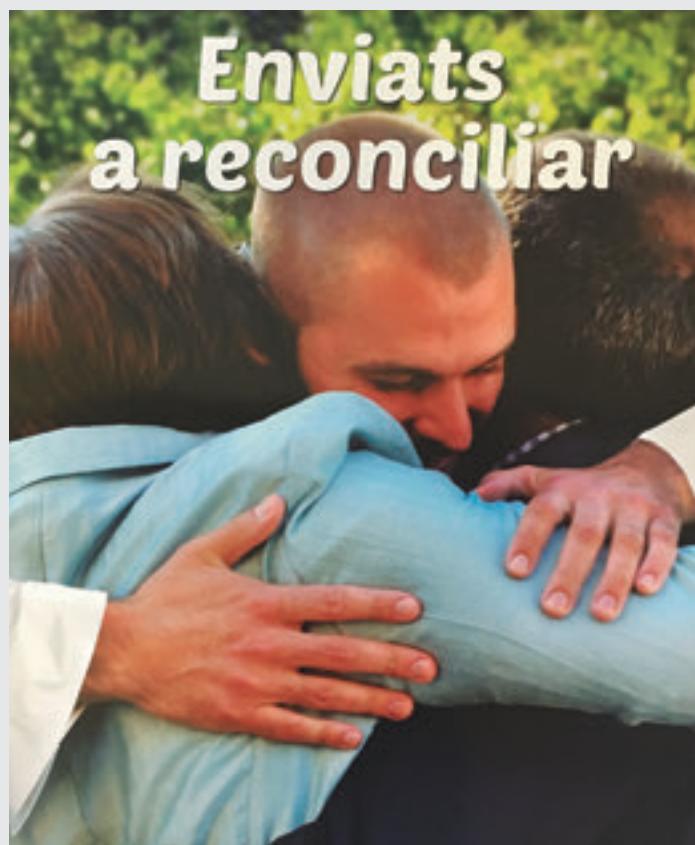
Enguany, celebrem el dia del Seminari el 13 de març, perquè el diumenge més proper a sant Josep és Rams. Us escric sobre el Seminari per animar-vos a pregar, a col·laborar econòmicament i a fer propostes vocacionals.

El Seminari camina amb esperança. Vàrem començar el curs actual amb dos seminaristes majors i tres menors. Per Nadal, vaig ordenar diaca a l'Abel i fa un parell de mesos s'ha incorporat a les convivències del seminari menor un quart seminarista. Estem acompanyant un altre noi i tres joves que s'estan plantejant la vocació.

Us demano a tots la vostra pregària tant pels seminaristes com per a aquells que el Senyor està cridant. A la perseverança dels uns i a la resposta dels altres, tots hi podem col·laborar amb la nostra oració. Fem-ho generosament, almenys des d'avui i fins al dia de sant Josep.

En aquest full, hi veureu els comptes del Seminari, corresponents al curs acadèmic 2014-15. Veureu que vàrem gastar més del que vàrem ingressar. Fins el curs passat, amb els diners provinents dels rendiments d'unes fundacions, amb la col·lecta del dia del Seminari i les aportacions dels pares de l'únic seminarista que teníem, disposàvem sobradament de diners per a la seva formació. Els tres seminaristes menors, un intern a Barcelona, i els dos seminaristes majors han fet que haguéssim d'obrir la guardiola que havíem fet aquests darrers anys. Ja he comunicat als nois que hem de renunciar a alguna proposta formativa d'estiu i, a més, els majors de 16 anys hauran de treballar una part de les vacances per a contribuir en la seva formació.

Us demano, que conscients d'aquesta nova etapa de benedicció vocacional per a la nostra Església particular, sigueu encara més generosos en la col·lecta d'aquest diumenge.

Fa un any i mig, molts s'estranyaven que poguéssim començar un Seminari Menor en Família. Quan acabarà aquest curs, si Déu vol, un dels 4 seminaristes menors, ja passarà al major. I qui sap si l'altre any un altre. El noi que ha entrat fa poc, va conèixer el seminari aquest estiu passat, ha vingut a alguna convivència, ha sentit la crida i ha fet el pas. Segur que hi ha molts nois, entre 2n. d'ESO i 1r. de Batxillerat, arreu de la diòcesi, que poden fer aquesta descoberta: us demano que hi penseu i ho parleu amb el vostre rector i l'inviteu a descobrir el Seminari Menor en Família.

Sant Josep pregueu pel nostres Seminaris!

